

a cau d'ull

Camprodon, la mare de la font

Text i fotos > **QUIM CURBET**, fotògraf i escriptor

Tots som fills del mateix pare, el Mediterrani, d'ulls negres i cabells enrinxolats, però també és cert que ho som de diferents

mares, totes de mirada clara i de terra endins. Camprodon és un d'aquests punts extrems de la nostra geografia que s'estima més la mare que el pare; un pare

de mar que a Camprodon només hi va arribar per equivocació, duent un rem a l'espatlla. Un gran casal anomenat El Mariner, a prop de Sant Pau, ho corrobora.

El terme municipal està situat a la capçalera del Ter, un riu capriciós que sembla tenir la intenció de baixar directament cap a la Barcelona del doctor Robert, però que després se'n desdiu i dibuixa una paràbola i es dirigeix cap a la Girona grisa i negra, capital de la Catalunya Vella. Camprodon —a vista de mapa— és com una mena de pòlip que estén els seus tentacles cap a Molló, Llanars i Sant Pau de Segúries. Al mig del seu nucli carnós s'uneixen el Ter i el Ritort, que després passen amb solemne rebombori sota l'arc desmesurat del pont Nou, un pont que, com gairebé totes les coses que s'anomenen d'aquesta manera, és més vell que l'anar a peu.

Durant un temps, d'ençà que el doctor Robert la va posar de moda, Camprodon fou anomenada «la Suïssa dels barcelonins». Es construïren tota mena de xalets a la vora del passeig de Maristany, pistes de tennis i molt de temps després també un camp de golf; una mena de pastura per a gent de ciutat, però sense vaques, que els naturals de la contrada sempre s'han mirat amb recel. Hi passen tots junts una vegada a l'any per anar a celebrar l'aplec de la festa major a la font de Sant Patllari. Bevent a raig la seva aigua misteriosa —tal com els camprodonins saben que han de fer, gràcies al poema de Joan Maragall—, els penetra pit endins una saviesa dolça.

Camprodon, tal com ja hem dit, és terra de muntanya, però també de vall, de passeig i de pastura. És pedra de monestir i teula modernista, aigua de font i font de moltes aigües, somnis de prat i angúnies de tempesta. Els camprodonins són gent de camí,

>> Panorama del Pirineu des de la muntanya de Sant Antoni Vell.

>> El Casal Camprodoní.

d'acollida i de geni, potser gràcies a l'aigua de la font de Sant Patllari. En cada casa sembla que facin galetes, arreglin rellotges, toquin el piano i parlin francès amb accent de la Menera. Es coneixen tots els camins i totes les dreceres, els noms dels arbres i de les cases. A l'hivern es queixen del mal

temps i a l'estiu també, però no saben viure mai gaire lluny del seu poble.

A un extrem del terme hi ha Beget, ja a l'Alta Garrotxa, un poblet medieval també amb un pont i una església que alberga una talla policromada que és una peça cabdal del romànic català, salvada miraculosament pels veïns de

>> Campanar del monestir de Sant Pere.

>> Església de Beget.

>> Menjador de l'Hotel de Camprodon.

>> Santuari de la Mare de Déu del Remei.

les fogueres del 36. Diuen que les noies de Beget són poques i ballen bé i, per poca imaginació que hi posin, si ballen de puntetes, veuran tot el paisatge d'aquest país, que es desplega fins a la ratlla de mar, d'aquell mar llunyà que sembla la mare de totes les fonts.

Però realment la mare de les fonts és a Camprodon, i Jacint Verdaguer la presideix amb un càntic gravat a la pedra de l'indret: «Per què t'amagues, Camprodon fresquívol, | violeta del bosc en ta ri-

bera, | en ton sojorn d'eterna primavera | no vols que sentin tos suaus olors?».

Camprodon és el que és ara gràcies a Verdaguier, a Maragall, al doctor Robert i al nom d'Isaac Albéniz —que hi va néixer—, però també, i sobretot, és el poble que van descriure i van estimar Llorenç Birba, Alexandre Galí i Manel Pujol, i que va salvar d'un misteriós virus el Superlópez d'en Jan.

El poble, fill del Mediterrani i del Pirineu, i clau de volta de l'Alt Ter, cada

dia veu com surt el sol discretament entre unes muntanyes i al capvespre contempla com es pon entre unes altres. Cada dia el cel rogent del capvespre recorda als camprodonins que un dia fou camí i escenari d'una derrota. L'any 1939, desenes de milers de persones van fer via cap a l'exili. Ells es van quedar per refer la casa —la del pare i de la mare— i per vetllar les sagrades pedres on hi ha inscrits els dolços secrets de les seves fonts.

>> Imatge del pont Nou nevada.

>> Sortida dels romans de l'església durant un dels actes de la Setmana Santa.

>> Can Roig, restaurat fa poc.

